

Uzasadnienie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony radca prawny D. K. na podstawie udzielonego mu w dniu 10.07.2017 r. pełnomocnictwa podjął się reprezentowania H. B. w sprawie o podział majątku dorobkowego toczącej się z jej wniosku przed Sądem Rejonowym dla (...) I Wydział Cywilny pod sygn. akt I Ns (...).

W toku postępowania, w związku z treścią zarządzenia tego Sądu z dnia 02.07.2018 r., pismem z dnia 11.07.2018 r. Sąd zobowiązał obwinionego jako pełnomocnika wnioskodawczyni H. B. do złożenia ewentualnych wniosków dowodowych po doręczeniu obwinionemu odpisu zapadłego poza rozprawą postanowienia z dnia 02-07-2018 r. oraz kopii przetłumaczonej odpowiedzi Sądu (...) z dnia 12 marca 2018 r. w terminie 30 dni pod rygorem skutków prawnych z art. 207 § 6 i 7 k.p.c. oraz art. 233 § 2 k.p.c. Obwiniony odebrał zobowiązanie Sądu w dniu 31.07.2018 r. we W. i do dnia upływu określonego przez Sąd terminu w dacie 31.08.2018 r. wniosków dowodowych nie złożył. Tym samym w dniu 31.08.2018 r. bezskutecznie upłynął termin na wykonanie zobowiązania Sądu bez rygору zastrzeżonych skutków prawnych.

Pokrzywdzona H. B. nie posiada do dzisiaj dokumentu w postaci tłumaczenia pisma, w którym, jak zeznała na rozprawie przed Sądem Dyscyplinarnym w dniu 13 stycznia 2020 r., Sąd (...) informuje, że jest w stanie pomóc w dojściu do konta, dokonania obliczenia wszystkiego, po dostarczeniu numeru konta. Obwiniony nie poinformował zaś pokrzywdzonej, że jest termin do złożenia pisma wraz z numerem konta, gdyż od wielu miesięcy zaprzestał kontaktów z pokrzywdzoną. W dniu 14.06.2019 r. pokrzywdzona wypowiedziała obwinionemu pełnomocnictwo.

W toku dochodzenia obwiniony radca prawny D. K. nie stosował się do wystosowanych doń wezwań na przesłuchania do Rzecznika. Pismem z dnia 09.08.2019 r. radca prawny D. K. wezwany został na termin przesłuchania określony na dzień 20.09.2019 r. Wezwanie podjęto skutecznie, mimo to radca prawny nie stawiał się na termin przesłuchania, nie usprawiedliwiając swojej nieobecności. Następnie pismem z dnia 23.09.2019 r. wezwano radcę prawnego na kolejny termin przesłuchania, na który również nie stawiał się, bez usprawiedliwienia.

Dowody:

1.

skarga z dn. 14.06.2019 r. z załącznikami /k. 1 – 15/,

2.

postanowienie dowodowe Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 09.08.2019 r. sygn. akt RD 102/19 z załącznikami /k. 33 - 69/,

3.

pełnomocnictwo z dn. 10.07.2017 r. udzielone obwinionemu przez H. B. do reprezentowania jej w sprawie o podział majątku dorobkowego /k. 51/,

4.

zobowiązanie na piśmie obwinionego jako pełnomocnika pokrzywdzonej przez Sąd Rejonowy dla (...) I Wydział Cywilny, sygn. akt I Ns (...) z dnia 11.07.2018 r. doręczone obwinionemu 31.07.2018 r. przez elektroniczne potwierdzenie odbioru /k. 63 i 64/,

5.

pismo H. B. z 27.08.2019 r. do (...) W. z załącznikami, w tym zapiskiem urzędowym Sądu z dn. 08.10.2018 r. o braku wpływu pisma pełnomocnika wnioskodawczyni pod sygn. akt I Ns (...) na karcie 441 /k. 83 - 89/,

6.

pismo H. B. do Sądu Rejonowego dla (...) I Wydział Cywilny z 12.11.2018 /data wpływu do Sądu 13.11.2018/ /k.65/,

7.

pismo H. B. do Sądu Rejonowego dla (...) I Wydział Cywilny z 20.06.2019 /data wpływu do Sądu 24.06.2018/ /k.66 - 69/,

8.

protokół przesłuchania świadka H. B. przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 20 sierpnia 2019 r. /k. 76 - 79/,

9.

wypowiedzenie pełnomocnictwa obwinionemu w dniu 14.06.2019 r. przez H. B. /k.67/,

10.

zeznania pokrzywdzonej na rozprawie przed Sądem Dyscyplinarnym w dniu 13.01.2020 r. - protokół rozprawy / k.139-140/,

11.

wezwanie obwinionego przez Rzecznika na przesłuchanie z dnia 09.08.2018 r. /k. 70, k. 90/,

12.

wezwanie obwinionego przez Rzecznika z dnia 23.09.2019 r. /k. 91 - 92, 101, 102; k. 104-106/.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego we wniosku o ukaranie uznała zebrany w sprawie materiał dowodowy za potwierdzający zarzuty skargi H. B. w zakresie objętym wnioskiem o ukaranie, nie stwierdziła w nim natomiast podstaw faktycznych dla zgłoszonych w skardze przez H. B. innych zarzutów.

Zarzut zatem, że radca prawny D. K. nie interesował się jej sprawą zdaniem Rzecznika nie polega na prawdzie albowiem stawiał się on na wszystkich wyznaczonych rozprawach od daty udzielenia pełnomocnictwa (k.51; k.52; k.53-54; k.55-57; k.58).

Chybiony jest także zdaniem Zastępcy Rzecznika zarzut skarżącej jakoby w wyniku nieprawidłowego postępowania radcy prawnego D. K. skarżąca nie miała wiedzy o przebiegu toczącego się postępowania sądowego, albowiem jak wynika z załączonych do trzech tomów akt list osób przeglądających akta, H. B. była jedyną osobą wielokrotnie przeglądającą akta procesu, nawet w odstępach comiesięcznych (k.35; k.37; k.60), zatem skarżąca bez wątpienia miała bardzo dużą wiedzę co do przebiegu czynności procesowych, co więcej sama składała także pisma procesowe. Bez wątpienia skarżąca wykazuje się dużą aktywnością procesową i znajomością zainicjowanego postępowania, o czym świadczy również wywiedziona skarga dyscyplinarna (k.1-15). W tym kontekście zupełnie niezrozumiały jest także zarzut jakoby pełnomocnik powódki miał w jakiś sposób (nieokreślony bliżej przez powódkę) odmówić dalszych czynności na rozprawie w dniu 07.09.2017 r. Obecna również na tym posiedzeniu Sądu wnioskodawczyni, jak strona postępowania, ma bowiem swobodę wypowiedzi, o ile inaczej nie postanowi Sąd. Zatem zarzut względem pełnomocnika w tym kontekście jawi się jako pozbawiony logiki.

Rzecznik Dyscyplinarny uznaje też jako całkowicie nieudowodnione zarzuty jakoby radca prawny D. K. współpracował z przeciwnikiem w sprawie o podział majątku albo też miałby być zainteresowany niekorzystnym wynikiem sprawy. Zarzut ten nie znajduje żadnego uzasadnienia faktycznego i prawnego w zgromadzonym materiale dowodowym, opiera się wyłącznie na twierdzeniach skarżącej. Podobnie ma się kwestia unikania kontaktu przez pełnomocnika. Skarżąca już od 2018 r. nie była usatysfakcjonowana z obsługi prawnej radcy prawnego D. K. mogła bowiem już wówczas wypowiedzieć pełnomocnictwo, tymczasem z niejasnych powodów zwlekała z decyzją aż do 14.06.2019 r. (k.67). Analogiczna sytuacja dotyczy zarzutu rzekomego braku zwrotu akt sprawy. Skarżąca nie wskazała nawet jakie akta i dokumenty ma na myśli, nie wskazując także ich rodzaju. Rzecznik Dyscyplinarny nadmienila też, że nie posiada instrumentów prawnych do odbierania, zgodnie z wolą skarżącej, dokumentacji powierzonej pełnomocnikowi będącego radcą prawnym (k.103).

W toku rozprawy przed Sądem Dyscyplinarnym pokrzywdzona H. B. przychyliła się do wniosku o ukaranie, jednakże nie zgodziła się z wnioskowaną karą pieniężną, bowiem jest ona za niska i wniosła o wymierzenie takiej kary, która wyrówna jej straty materialne, których doznała w związku z nieprawidłowym prowadzeniem przez obwinionego jej postępowania o podział majątku. Przyznała też, że wielokrotnie przeglądała akta z uwagi na to, że interesuje się swoimi sprawami.

W trakcie rozprawy złożyła także do akt sprawy cztery pisma z tej samej daty 10.01.2020 r. skierowane do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) we W..

W pierwszym z nich zatytułowanym „Sprzeciw pokrzywdzonej” sprzeciwiła się na podstawie art. 387 § 2 k.p.k. wnioskowi o dobrowolne poddanie się karze przez radcę prawnego D. K..

W drugim „Oświadczenie pokrzywdzonej” złożyła oświadczenie, że przystępuje do sprawy i będzie działać w charakterze oskarżyciela posiłkowego/prywatnego.

W następnym „Oświadczeniu pokrzywdzonej” na podstawie art. 471 k.p.c. wniosła o nałożenie na radcę prawnego D. K. obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, poprzez wpłacenie na jej rzecz kwoty obejmującej odszkodowanie oraz zadośćuczynienie.

W ostatnim zatytułowanym „Wniosek pokrzywdzonej” złożyła wniosek o otrzymanie informacji na temat złożonych zeznań radcy prawnego D. K. przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym oraz umożliwienie zapoznania się z aktami.

Dowody:

1.

pismo z dnia 10.01.2020 r. „Sprzeciw pokrzywdzonej /k.135 /,

2.

pismo z dnia 10.01.2020 r. „Oświadczenie pokrzywdzonej” /k.136/,

3.

pismo z dnia 10.01.2020 r. „Oświadczenie pokrzywdzonej” /k.137./,

4.

pismo z dnia 10.01.2020 r. „Wniosek pokrzywdzonej” /k 138/,

5.

zeznania pokrzywdzonej na rozprawie przed Sądem Dyscyplinarnym w dniu 13.01.2020 r. - protokół rozprawy / k.139-140/.

Sąd zważył:

W świetle powyższych ustaleń w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody nie budzi wątpliwości Sądu Dyscyplinarnego popełnienie przez obwinionego radcę prawnego D. K. zarzucanego mu we wniosku ZRD o ukaranie czynu uchybienia w dniu 31.08.2018 r. we W. zobowiązaniu określonym przez sąd cywilny w piśmie z dnia 11.07.2018 r. do złożenia w określonym terminie 30 dni ewentualnych wniosków dowodowych na okoliczność odpowiedzi Sądu (...) w przedmiocie sprawy, przez co naraził Klienta H. B. jako wnioskodawczynię na negatywne skutki procesowe z art. 207 § 6 i 7 oraz art. 233 § 2 kodeksu postępowania cywilnego, co generalnie przekłada się na pominięcie takich dowodów w toku dalszego postępowania, a w każdym razie nadanie znaczenia takiemu brakowi reakcji przez sąd.

Dowody przedłożone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego są w tej mierze wystarczające i komplementarne, czemu Sąd Dyscyplinarny dał wyraz w ustaleniach faktycznych sprawy.

Uznając radcę prawnego D. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd Dyscyplinarny przyjmuje, iż, o ile nawet obwiniony nie chciał go popełnić, to niewątpliwie przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godził, co kwalifikuje popełnienie przez niego czynu z winy umyślnej w zamiarze ewentualnym /art. 9 § 1 k.k. w zw. z art. 74¹ pkt 2 ustawy o radcach prawnych/. Należy tu, po pierwsze, mieć na uwadze, że pozostawienie bez odpowiedzi zobowiązania Sądu nastąpiło przy zdawaniu sobie sprawy przez obwinionego jako profesjonalistę w wykonywanym przez niego zawodzie radcy prawnego z rygoru zastrzeżeń w pouczeniu Sądu Cywilnego. Po drugie, należy też przypisać obwinionemu świadomość wagi przedmiotu zobowiązania Sądu, które dotyczyło spraw ważkich z punktu widzenia Klienta, skoro H. B. występował o podział majątku wspólnego z J. B. po rozwodzie, który, jak wynika z akt sprawy cywilnej niełatwo dał się tak naprawdę ustalić między stronami podziału i sięgał jego źródeł zagranicznych drugiej strony. Stąd odpowiedź instancji zagranicznych w materii kwestii majątkowej drugiej strony wymagała określonej reakcji pełnomocnika wnioskodawczyni. Słusznie też skarżąca podnosi, że obwiniony przynajmniej winien ją powiadomić, że istnieje przedmiotowe postanowienie sądu cywilnego, zarządzenie w tej mierze, a ostatecznie zobowiązanie do przedłożenia ewentualnych dowodów w kwestii stanowiska sądu zagranicznego. To wszystko świadczy o niesprostaniu wymaganiom stawianym obwinionemu radcy prawnemu jako pełnomocnikowi składającej skargę wnioskodawczyni H. B. w sprawie o podział majątku dorobkowego i uzasadnionemu przypisaniu radcy prawnemu z tego tytułu winy umyślnej w zamiarze co najmniej ewentualnym.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela przy tym w całej rozciągłości wyrażony we wniosku o ukaranie, oparty w tej mierze o przepisy k.c., doktrynę i orzecznictwo, pogląd Rzecznika, iż zlecenie oraz pełnomocnictwo, stanowiące podstawę świadczenia pomocy prawnej przez radcę prawnego, opiera się na zaufaniu dającego zlecenie do przyjmującego zlecenie. Dotyczy to zindywidualizowanych relacji zaufania między radcą prawnym a klientem. Wzajemne zaufanie między nimi jest niezmiernie ważne dla sprawnego, skutecznego i prawidłowego świadczenia pomocy prawnej przez radcę prawnego.

Zaufanie to w przypadku przewinienia dyscyplinarnego uchybienia przez radcę prawnego zobowiązaniu sądu cywilnego do ustosunkowania się do nowych okoliczności sprawy w zakresie dowodów jako pełnomocnika zainteresowanej przedmiotem owego zobowiązania wnioskodawczyni zostało w tym świetle niewątpliwie istotnie nadwyżężone.

Nadużycie zaufania w stosunku zlecenia stanowi jednocześnie określony aspekt odpowiedzialności radcy prawnego z tytułu naruszenia obowiązujących zasad Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Zgodnie bowiem z art. 6 (...) radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami.

Na podstawie art. 12 ust. 1 (...) wymogi te wobec radcy prawnego kompletuje sumiennosc i nalezyta starannosc uwzgledniajaca profesjonalny charakter dzialania.

Uchybienie w zakresie braku odniesienia sie w zakreślonym terminie do zobowiazania sądu cywilnego w zakresie nowych, istotnych okolicznosci sprawy w postaci stanowiska Sądu (...) wypelnia znamiona przewinienia dyscyplinarnego w powyższych przepisach (...).

Świadczenie przez radcę prawnego pomocy prawnej polegajace na występowaniu przed sądami w charakterze pełnomocnika powinno bowiem, co trafnie podkreśla wniosek o ukaranie, odbywac sie przy zachowaniu najwyższych norm starannosci, rzetelnosci, uczciwosci i zgodnie z obowiazujacymi przepisami, czemu zaniechanie obwinionego radcy prawnego reprezentujacego wnioskodawczynię H. B. w przedmiocie sprawy cywilnej zaprzecza. Sluszenie bowiem w konkluzji Rzecznik podkreśla, a (...) przyjmuje, że niepodjecie zadnej czynnosc, pomimo przyjecia zlecenia i pobrania wynagrodzenia, unikanie kontaktów z klientem i nieinformowanie o przebiegu sprawy – nalezy ocenic jako szczególnie naganny sposob wykonywania zawodu radcy prawnego /vide: J. Sobutka, w: Komentarz do KERP, red. T. Scheffler, Warszawa 2016, s. 71/, a co Okregowy Sąd Dyscyplinarny w przypadku obwinionego radcy prawnego D. K. ustalil i jako delikt dyscyplinarny na podstawie art. 6 i 12 ust. 1 (...) zakwalifikowal.

Niewatpliwie tez czyn obwinionego radcy prawnego wypelnia samodzielnie znamiona art. 12 ust. 1 (...), gdyz, brak reakcji na zobowiazanie sądu cywilnego, stanowi swego rodzaju odstapienie od wspolpracy nie tylko z reprezentowaną stroną ale i z podejmujacym kroki w tej mierze sądem, zaprzecza profesjonalnemu wykonywaniu swych powinności przez radcę prawnego na zasadzie nieskorzystania z ograniczonej tylko terminem „okazji” stworzonej przez organ rozstrzygajacy mozliwosci postępu sprawy w interesie wnioskodawczyni. W orzeczeniu z 22.1.2014 r. (WO 98/13, www.kirp.pl) Wyższy Sąd Dyscyplinarny w oparciu o ten przepis stwierdzil, że naruszenie obowiazku informowania klienta o przebiegu sprawy i jej wyniku w sposob ustalony z klientem stanowi bezsprzecznie nienalezytą starannosc przy wykonywaniu czynnosc zawodowych /J. Sobutka, w: Komentarz do KERP, red. T. Scheffler, Warszawa 2016, s. 72/. Z takim naruszeniem w zakresie przynajmniej niepoinformowania H. B. o przedmiotowym zobowiazaniu sądu cywilnego z 11.07.2018 r. i zastrzezonych w nim terminach mamy do czynienia w sprawie obwinionego radcy prawnego.

Okregowy Sąd Dyscyplinarny stwierdza jednoczesnie i przychyla sie w do stanowiska Rzecznika, majac na uwadze analize zgromadzonego w sprawie materialu dowodowego w ustaleniach faktycznych sprawy, iz powyższe przewinienie dyscyplinarne, jako sprzeczne z obowiazujacym prawem, jest w istocie jedynym zarzutem kierowanym wobec obwinionego radcy prawnego, z przyjeciem argumentacji w tym zakresie wywiedzionej przez Rzecznika. Nadto argument, iz skarżaca bez watplienia miala bardzo duza wiedze co do przebiegu czynnosc procesowych, co wiecej sama skladala takze pisma procesowe, potwierdzila na rozprawie sama skarżaca, przyznajac, że wielokrotnie przegladala akta z uwagi na to, że interesuje sie swoimi sprawami.

Co do zlozonych przez pokrzywdzoną H. B. w toku rozprawy wniosków i pism, (...) stwierdza:

- Zgloszony w toku rozprawy przed Sądem Dyscyplinarnym wniosek pokrzywdzonej H. B. o wymierzenie obwinionemu takiej kary, która wyrówna jej straty materialne, których doznala w związku z nieprawidlowym prowadzeniem przez obwinionego jej postępowania o podzial majatku, nie podlega rozpoznaniu przez (...), gdyż do zlozenia wniosku o ukaranie w postępowaniu dyscyplinarnym uprawniony jest jedynie Rzecznik Dyscyplinarny a nie pokrzywdzony lub jakakolwiek inna osoba /art. 68¹ ustawy o radcach prawnych/. Nadto Sąd Dyscyplinarny rozpatruje odpowiedzialnosc dyscyplinarna radców prawnych za naruszanie wskazanych w tej ustawie przepisów, bez kognicji rozpatrywania roszczeń finansowych kierowanych wobec radców prawnych jako pełnomocników z tytulu poniesionej przez ich mocodawców szkody w prowadzonych nieprawidlowo przez radców prawnych sprawach, wobec czego wniosek ten pozostaje bez rozpoznania /art. 64 ustawy o radcach prawnych/. Z tego samego powodu bez rozpoznania pozostaje „Oświadczeniu pokrzywdzonej” z 10.01.2020 r. na podstawie art. 471 k.p.c. z wnioskiem o nalozenie na radcę prawnego D. K. obowiazku naprawienia szkody wyrzadzonej przestępstwem, poprzez wpłacenie na jej rzecz kwoty obejmujacej odszkodowanie oraz

zadośćuczynienie. Tu, dodatkowo, należy zaznaczyć, że przewidziana w art. 46 § 1 k.k. możliwość w razie skazania orzeczenia odszkodowania lub zadośćuczynienia mieści się w Rozdziale Va Kodeksu karnego, który nie jest już objęty odesłaniem w sprawach nieuregulowanych w zakresie postępowania dyscyplinarnego ustawy o radcach prawnych /urp/ albowiem odesłanie to w myśl art. 74¹ pkt 2 urp obejmuje tylko rozdziały I - III tego Kodeksu, wobec czego przepis ten zamieszczony w rozdziale Va Kodeksu karnego o tytule P. i środki kompensacyjne nie podlega zastosowaniu w postępowaniu dyscyplinarnym uregulowanym w urp.

- „Sprzeciw pokrzywdzonej” z dn. 10.01.2020 r., w którym sprzeciwiła się na podstawie art. 387 § 2 k.p.k. wnioskowi o dobrowolne poddanie się karze przez radcę prawnego D. K. pozostaje bez rozpoznania wobec braku takiego wniosku ze strony obwinionego.
- „Oświadczenie pokrzywdzonej”, że przystępuje do sprawy i będzie działać w charakterze oskarżyciela posiłkowego/prywatnego nie znajduje oparcia w przepisach postępowania dyscyplinarnego dotyczącego radców prawnych, gdyż instytucji takich postępowanie to uregulowane w ustawie o radcach prawnych ani wprost ani przez odpowiednie odesłanie do k.p.k. nie przewiduje. Odesłanie do przepisów k.p.k. w sprawach nieuregulowanych w ustawie o postępowaniu dyscyplinarnym z art. 74¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych dotyczy stosowania procedury karnej odpowiednio, nie zaś przez przyjęcie każdej z instytucji postępowania karnego nie przystającej do postępowania dyscyplinarnego. Oświadczenie to pozostaje zatem również bez rozpoznania.
- „Wniosek pokrzywdzonej” o otrzymanie informacji na temat złożonych zeznań radcy prawnego D. K. przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym oraz umożliwienie zapoznania się z aktami podlega rozpoznaniu w trybie pozaprocessowym przez Przewodniczącego Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego.

Wobec powyższego stwierdzony bezspornie czyn obwinionego uchybienia w dniu 31.08.2018 r. we W. zobowiązaniu zakreślonym przez Sąd stanowi przewinienie dyscyplinarne o znamionach naruszenia obowiązku zawodowego i etycznego, które orzekający Okręgowy Sąd Dyscyplinarny kwalifikuje jako przewinienie dyscyplinarne z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, jako ustawowego przepisu delegującego, w zw. z art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, jako przepisami delegowanymi.

Wymierzoną obwinionemu karę pieniężną równoważną dwukrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego w wysokości 4 2000 zł uzasadnia wina umyślna przy popełnieniu czynu przez obwinionego w co najmniej zamiarze ewentualnym, wysoki stopień szkodliwości czynu biorąc pod uwagę dopuszczenie do niekorzystnych dla Klienta skutków uchybienia zobowiązaniu zakreślonym przez sąd cywilny, a także szkodliwość wynikającą z podważenia przez obwinionego w umyślowości mocodawcy zaufania do zawodu radcy prawnego.

Przy tym orzeczoną karę uzasadnia również niedopuszczalne zachowanie się obwinionego radcy prawnego D. K. przez niestawianie się bez usprawiedliwienia na przesłuchania u Rzecznika, co stoi w sprzeczności z obowiązkiem radcy prawnego współdziałania z organami samorządu radców prawnych w sprawach związanych z jego funkcjonowaniem i zadaniami oraz w sprawach wykonywania zawodu i przestrzegania Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Okoliczność powyższa zdaniem Sądu Dyscyplinarnego dodatkowo świadczy na niekorzyść radcy prawnego D. K..

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie stwierdza okoliczności łagodzących w sprawie obwinionego D. K., co ostatecznie powoduje, iż kara pieniężna wymierzona w przewidywanej przepisami wysokości dwukrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie przewinienia dyscyplinarnego w ramach jej rozpiętości od półtorakrotności do dwunastokrotności /art. 65 ust. 2ba. ustawy o radcach prawnych/, stanowi zdaniem Sądu Dyscyplinarnego karę adekwatną zarówno co do okoliczności sprawy jak i postawy obwinionego.

Obwiniony w związku z ukaraniem ponosi zryczałtowane koszty niniejszego postępowania dyscyplinarnego na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zd. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 2115 ze

zm.), którymi został obciążony w kwocie 1.700 zł /słownie: tysiąc siedemset złotych/ na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych we W., biorąc pod uwagę zarówno koszty postępowania sądowego, jak i koszty dochodzenia.

Pouczenie

Od niniejszego orzeczenia stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości przysługuje odwołanie w terminie 14 dni od dnia otrzymania orzeczenia wraz z uzasadnieniem oraz pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) we W. przy czym odwołanie należy złożyć w 3 egzemplarzach.